

Nagy-Kőrös, júl. 20. 1855.

Kedves Domokos!

Rögször akartam vártatolni levelére, midván, hogy most
tán még jobban ohajja azt, mint máskor; de
épen el levén foglalva, kiemest az ezemből s ime
itt vagyok a jókot hanyagodáig édes ölében!

Egyszóval irreverenciát helyeslem, a nékiül hogy
a Korra-t illető jegyzet helyesen írték. Mers
nem az a kérdés, lyrában, vannal-e emberel kik
megszájják kedveseiket, hanem, lehet-e, hogy azon
emberel, az imlengis levében e szép példétket be,
valják? s nem falsch-e a költő, ha magát ily
helyesbe teszi? Minstán a lyra értéken alapul,
mindannyiunk sirt, valaképpkor irreverenciát,
hogy ez érték nem igaz, nem jóból jó, hanem csak
komédia. Innen van, hogy az értéken igazság
egy kinty v. Peröfiben példaul, oly helyen is
meghat, hol semmi, de semmi külsőreforma nem
dixerit a költeményt; ellenben. Pájer Ansal
hideg, bár azt mondja, hogy egyetlen könyvcséppje
kioltaná a Vexuol. Tehát jó lyrai költemény
életotására vagy igari értéken kell, vagy oly
mérhetkü művészi tárgyiaság, hogy valaki képes
legyen magát ez értéket helyesen utánozni,
a mi nem lehetlen, de sokkal nehezebb mint
az elő-Goethe és Beranger kell korra. —

Levelé maivodik véres illetőleg: az irrem
Jyulai (ki, köriünk munda, a világ legnagyagabb
leveléköp, engem se vére ki) már csak fogott
irni a fenforgó ügyben. Akármint legyen,

508/1724
Könyvtár, júl. 20. 1885

a meglepésénél fívesebben fogadom bírválmát, annyival inkább, mert itt nem arról van szó, hogy én nagy ízes-
meket csináljak, hanem, ha már Domokos eljöttnek látni
a kedő perit, s fölér, legalább ballábbal se segye
art. Akarom mondani, az elfő benyomástól ilyenkor
fok függ: ohajtom, hogy választása oly műre esék,
mely képes legyen figyelmes gerjeszteni. Mert annyi
új névvel találkoztunk naponta a költői iratában,
hogy valami kötelesség vérszéké úgy elvett, mint csöpp
az óceánban. Költeményei között vannak népek, de
nagy része errednek politikai erkölcs miatt, nem jelen,
his meg; pedig gyöngébb darabbal lépni föl, nem tanács,
lancain. Ez ugyan könnyen tudnék bár melyik költő,
mennyenél utat csinálni a lapokba, mert ajánlásom
elegendő lenne ahokas a szerkesztőkkel elfogadtat,
ni; de én azt szeretem, hogy magát a verset töltsen
utat magoknak. A Délibáb most csinosan szerkesztve,
tik — oda, az hiszem, lehetne küldeni, s ha akar,
ja, édes Domokos, én bekiindom, csak jelölje ki,
vagy küldje korra a választásokat. A Virsleng
párkoc lap, a D. csernokos most nem ismerem;
nincs egyéb, mint a Délibáb s a Styly fuzát. —
Ez utóbbiba is lehetne adni, s az Verekenet is
volna alkalman bekiindem. — S ennyire a tárgyról.

Most küldött két verse elég jó. A Költődair
igazán költődair, mintha bárna az a csalfa leány
és álbarrat, ha foka nem éreket is! Ennyire a

felugas némi (alig merem e próc olly ^{=maga} nagy) férfi
irányában kimondani mint domokos) - gyerme,
keség jűvés, viseli magán, de azért megjárja.
A máfik "Ejel" allegoria, s. en az allegorizálat,
daxára, hogy magam gyalsan belésem, nem va,
gyot nagy bamsuloja. Ueg jök, mondom, de nem
peresniw hogy ettel lejjan fel.

Tanévünk e loban véget ér. Maturitász
Prüfung allg. C. - Skändé'kom volé Fompá,
hur menni jómörbe, de nem tudom elfűt-e.
Köriintim Kovás básis ei minden jőkat.
E leveles Meryher legzen síves elkűdet,
ni a hmkondó által. - Arisofot nyugalm,
ba tettem, mers olly vöröo benne a linta, mint,
ha maga a nagy epicus írta volna a XV. száz
kavban. Rék, az az oka. Egérségem keverő.

Jogutja ide, domokos, legaviseb
ötélésemes!

nindentori jö indulatkal

Aranyfany

